

Nastupují... soutěžící!

Později – odpoledne po bouřce, když zpoza mraků vykuklo sluníčko – přišel čas, aby se soutěžící v Souboji čarodějů oficiálně představili. Leny seděla na tribuně tak, jak jí to nakázal děda. Dědeček při povinné rodinné snídani vysvětlil, že dnes se nikdo vyřazovat nebude; každý jenom předvede svou schopnost, než se přistoupí k první zkoušce.

Leny na stadion dorazila s velkým předstihem a z prudkého, divokého větru jí naskakovala husí kůže. Tribuna byla stejná jako při slavnostním zahájení před dvěma dny, ale působila jinak. Celý svět působil jinak. Ona sama totiž byla jiná.

Upřeně zírala na travnatý plácek dole, zatímco se kolem ní začali trousit a usazovat tety a strýčkové. Všichni vzrušeně brebentili, jenom Leny se cítila, jako by měla nad hlavou svůj osobní dešťový mrak.

K ní si nikdo nepřisedl. Ani Elingtonina sestřička Raina, ani Anyini sourozenci Jonatan a Moly, ani sourozenci od Boa, ani žádný ze strýčků a tet. Byla úplně sama.

Když dědeček usedal na přepychový trůn na speciálním pódiu pro rozhodčí, propalovala ho pohledem. Estela si s psací podložkou v rukou sedla po jeho pravici, Čičík se vyškrábal na svoje místo po levici. Vyšplhal se tam po noze dědečkova honosného trůnu, kde po něm zůstaly drápance a natržené čalounění.

„Len,“ ozval se mamčin hlas a její dlaň začala Leny krouživě hladit po zádech. Tak moc se soustředila na Čičíka, že si ani nevšimla, když se mamka usadila vedle ní. „Je mi jasné, že tě dnešní ráno rozhodilo, a když tě něco trápí, mě to trápí taky. Co pro tebe můžu udělat?“

Leny pod mamčíným dotykem ztuhla. To se ji snaží ukonejšit? Jestli ano, nezabíralo to. Ani trochu.

„Dědeček byl ohledně Michaela neoblomný,“ pokračovala mamka, když Leny nic neříkala. „Prostě jsem se zachovala tak, jak si přál.“

Leny se na mamku zamračila.

„Leny, ty se mnou nemluvíš?“

Leny přikývla.

Mamka se zatvářila zkroušeně. „Chápu, proč tě to mrzí. Ale chci, abys věděla, že kdybych mohla, poslala bych vás soutěžit oba. A moc bych si přála, aby to šlo.“

Co by, kdyby. To byla jenom prázdná slova. A po celém dni, kdy si mamky schválně nevšimala, teď rozhodně nehodlala přestat.

Vstala a odpochovala na druhou stranu tribuny ke svojí starší sestřenici a bratranci. Emě přes oči padaly zrzavé kadeře, takže z jejího obličejce Leny viděla jenom špičku pihatého nosu a černou rtěnku. A Anyina staršího bratra Jonatana samozřejmě znala. Leny se s ním od první hostiny nebavila, ale viděla ho uvnitř zámku, jak dělá triky na čarovném skateboardu.

Leny se k nim nenápadně přitočila a doufala, že ji zapojí do rozhovoru – oba nakonec dobře věděli, jaké to je, když vás lidi přehlížejí kvůli mladším sourozencům. Jenže Jonatan ani Ema si patrně Leny vůbec nevšimli.

„– úplná fraška,“ sykla Ema. „V biologii jsme si říkali, že mozek se vyvíjí až do pětadvaceti. Naše mozky se budou vyvíjet ještě roky – máme moře času, abychom se naučili všechny triky Vrchního čaroděje, než nás potká naše ‚předčasná zkáza, zmar a zhouba‘,“ zapitvořila se na konci jako dědeček.